Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 13. novembra 2014**

„Pritožba — Član Evropskega parlamenta — Nadomestila za kritje stroškov, nastalih pri izvrševanju parlamentarnih funkcij — Povračilo neupravičeno izplačanih zneskov — Izterjava — Zastaranje — Razumni rok“

V zadevi C-447/13 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 2. avgusta 2013,

Riccardo Nencini, stanujoč v Barberino di Mugellu (Italija), ki ga zastopa M. Chiti, odvetnik,

pritožnik,

druga stranka v postopku je

Evropski parlament, ki ga zastopata S. Seyr in N. Lorenz, agenta, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka na prvi stopnji,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi R. Silva de Lapuerta, predsednica senata, K. Lenaerts, podpredsednik Sodišča v funkciji sodnika drugega senata, J.-C. Bonichot (poročevalec), A. Arabadžiev in J. L. da Cruz Vilaça, sodniki,

generalni pravobranilec: M. Szpunar,

sodni tajnik: M. Aleksejev, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 3. aprila 2014,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 19. junija 2014

izreka naslednjo

Sodbo

1 R. Nencini s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije Nencini/Parlament (T-431/10 in T-560/10, EU:T:2013:290, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), prvič, ker so bili z njo v zadevi T-560/10 zavrnjeni njegovi predlogi, primarno, za razglasitev ničnosti odločbe generalnega sekretarja Evropskega parlamenta z dne 7. oktobra 2010 o zagotovitvi vračila zneskov, ki jih je

* Jezik postopka: italijanščina.

pritožnik, nekdanji član Evropskega parlamenta, prejel kot povračilo potnih stroškov in stroškov za parlamentarno pomoč in ki so mu bili neupravičeno izplačani, ter opomina generalnega direktorja generalnega direktorata Parlamenta za finance št. 315653 z dne 13. oktobra 2010, prav tako pa tudi vseh povezanih ali predhodnih aktov, in podredno, za vrnitev zadeve v odločanje generalnemu sekretarju Parlamenta, da bi ta znova pravično določil znesek, katerega vračilo se zahteva, in drugič, ker so mu bili s to sodbo stroški v zadevi T-560/10 naloženi v celoti, v zadevi T-431/10 pa deloma.

Dejansko stanje

2 Dejansko stanje spora je bilo navedeno v točkah od 1 do 8 izpodbijane sodbe in ga je mogoče povzeti tako.

3 Pritožnik je bil član Parlamenta v mandatni dobi od leta 1994 do 1999.

4 Parlament je decembra 2006 po preiskavi Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF) uvedel postopek preverjanja na področju stroškov za parlamentarno pomoč in potnih stroškov, ki se je nanašal med drugim na pritožnika.

5 Generalni sekretar Parlamenta je 16. julija 2010 sprejel odločbo št. 311847 o postopku izterjave neupravičenega izplačila nekaterih zneskov iz naslova povračila potnih stroškov in stroškov za parlamentarno pomoč, ki zadevajo pritožnika (v nadaljevanju: prva odločba generalnega sekretarja).

6 V prvi odločbi generalnega sekretarja, ki je bila napisana v angleščini, je bilo ugotovljeno, da je bil skupni znesek 455 903,04 EUR (od tega 46 550,88 EUR za potne stroške in 409 352,16 EUR za stroške za parlamentarno pomoč) (v nadaljevanju: sporni znesek) na podlagi ureditve o stroških in nadomestil za poslance Parlamenta neupravičeno izplačan pritožniku v času njegovega parlamentarnega mandata. Pritožnik je bil v zvezi z izterjavo spornega zneska uradno obveščen o opominu št. 312331 generalnega direktorja generalnega direktorata Parlamenta za finančne zadeve z dne 4. avgusta 2010 (v nadaljevanju: prvi opomin).

7 Generalni sekretar Parlamenta je 7. oktobra 2010 sprejel novo odločbo v italijanščini, ki je nadomestila prvo odločbo generalnega sekretarja (v nadaljevanju: druga odločba generalnega sekretarja) in ki ji je bil priložen opomin generalnega direktorja generalnega direktorata Parlamenta za finance št. 315653 z istega dne, ki je nadomestil prvi opomin za sporni znesek (v nadaljevanju: drugi opomin). O teh aktih je bil pritožnik uradno obveščen 13. oktobra 2010.

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

8 Pritožnik je s tožbo, vloženo 24. septembra 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča, v zadevi T-431/10 izpodbijal prvo odločbo generalnega sekretarja, prvi opomin in vse povezane ali predhodne akte.

9 Pritožnik je s tožbo, vloženo 10. decembra 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča, v zadevi T-560/10 izpodbijal drugo odločbo generalnega sekretarja, drugi opomin ter prvo odločbo generalnega sekretarja, prvi opomin in vse povezane ali predhodne akte.

10 Pritožnik je vzporedno vložil predloga za izdajo začasne odredbe, ki ju je predsednik Splošnega sodišča s sklepoma Nencini/Parlament (T-431/10 R, EU:T:2010:441) in Nencini/Parlament (T-560/10 R, EU:T:2011:40) zavrnil.

11 Zadevi T-431/10 in T-560/10 sta bili združeni za pisni in ustni postopek ter izdajo sodbe.

12 Pritožnik je na obravnavi 18. aprila 2012 Splošno sodišče obvestil, da umika tožbo v zadevi T-431/10.

13 Splošno sodišče je v izpodbijani sodbi upoštevalo umik tožbe pritožnika v zadevi T-431/10 in odredilo izbris zadeve iz vpisnika.

14 Splošno sodišče je pri odločanju o zadevi T-560/10 štelo, da so predlogi pritožnika v zvezi z razglasitvijo ničnosti „vseh drugih povezanih ali pripravljalnih aktov“ za drugo odločbo generalnega sekretarja usmerjeni zoper akte, ki so povsem pripravljalni, in da so zato nedopustni.

15 Poleg tega je štelo, da so predlogi pritožnika za razglasitev ničnosti drugega opomina usmerjeni zoper akt, ki izključno potrjuje drugo odločbo generalnega sekretarja, in da so zato tudi ti nedopustni.

16 Splošno sodišče je zavrnilo predloge pritožnika za razglasitev ničnosti druge odločbe generalnega sekretarja.

17 Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo pritožniku naložilo plačilo stroškov v zadevi T-560/10, vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe, in obema strankama naložilo, naj nosita svoje stroške v zadevi T-431/10, vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe.

Pritožba

18 Pritožnik Sodišču predlaga, naj:

— izpodbijano sodbo razveljavi v delu, v katerem so z njo zavrnjeni njegovi predlogi za razglasitev ničnosti druge odločbe generalnega sekretarja;

— podredno, zadevo vrne v odločanje generalnemu sekretarju Parlamenta, da bi ta pravično določil dolgovani znesek, in

— Parlamentu naloži plačilo stroškov v zvezi s postopkom pred Splošnim sodiščem v zadevah T-431/10 in T-560/10 ter stroškov v zvezi s postopkom pred Sodiščem.

19 Parlament predlaga zavrnitev pritožbe in naložitev plačila stroškov pritožniku.

Pritožba

20 Pritožnik v utemeljitev pritožbe navaja pet pritožbenih razlogov. Prvi štirje razlogi se nanašajo na obrazložitev, na podlagi katere je Splošno sodišče zavrnilo njegovo utemeljitev predloga za razglasitev ničnosti druge odločbe generalnega sekretarja. Njegov peti pritožbeni razlog se nanaša na stroške, ki jih je Splošno sodišče naložilo v zadevah T-431/10 in T-560/10.

21 Parlament zatrjuje, da so ti pritožbeni razlogi nedopustni ali neutemeljeni.

Predlogi iz pritožbe, ki se nanašajo na naložitev stroškov v zadevi T-431/10

22 Spomniti je treba, da na podlagi člena 58, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije pritožba ni dovoljena samo glede stroškov in njihove višine.

23 V obravnavanem primeru je treba poudariti, da je v točkah 3 in 4 izreka izpodbijane sodbe v zadevi T-431/10 odločeno, da je ta zadeva izbrisana iz vpisnika Splošnega sodišča in da vsaka stranka nosi svoje stroške v tej zadevi.

24 Vendar pritožnik v tej pritožbi izpodbija samo obrazložitev tega dela izpodbijane sodbe, ki se nanaša na točko 4 izreka o stroških.

25 Kakor je razvidno iz zgoraj navedene določbe Statuta Sodišča, to ni pristojno za nadzor nad naložitvijo stroškov (glej zlasti sklep Eurostrategies/Komisija, C-122/07 P, EU:C:2007:743, točka 24).

26 Predlogi iz pritožbe, ki se nanašajo na naložitev stroškov v zadevi T-431/10, so nedopustni. Predloge iz pritožbe, ki se nanašajo na to zadevo, je torej treba zavreči.

Predlogi iz pritožbe, ki se nanašajo na zadevo T-560/10

Trditve strank

27 Pritožnik, ki je na prvi stopnji zaman zatrjeval, da je terjatev zastarala, s prvim pritožbenim razlogom poudarja, da je Splošno sodišče kršilo pravila o zastaranju, ki veljajo v obravnavanem primeru. Splošno sodišče naj bi se namreč, na prvem mestu, za določitev začetka zastaralnega roka zmotilo pri razlagi člena 73a Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 z dne 25. junija 2002 o finančni uredbi, ki se uporablja za splošni proračun Evropskih skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 4, str. 74), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES, Euratom) št. 1995/2006 z dne 13. decembra 2006 (UL L 390, str. 1, v nadaljevanju: finančna uredba), in člena 85b Uredbe Komisije (ES, Euratom) št. 2342/2002 z dne 23. decembra 2002 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje Uredbe št. 1605/2002 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 4, str. 145), kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES, Euratom) št. 478/2007 z dne 23. aprila 2007 (UL L 111, str. 13, v nadaljevanju: izvedbena uredba).

28 Pritožnik trdi, da bi moral biti petletni zastaralni rok, ki je določen s hierarhično višjo normo, in sicer s členom 73a finančne uredbe, kolikor se uporablja za obdobje, v katerem je treba ugotoviti pravico do terjatve, drugačen od roka iz člena 85b izvedbene uredbe, ki velja samo za obdobje, v katerem je treba to terjatev izterjati, sicer bi bili kršeni načeli pravne varnosti in učinkovitega sodnega varstva. Začetek teh dveh rokov naj torej ne bi smel biti isti, v nasprotju s tem, kar je menilo Splošno sodišče.

29 Če ta predlagana razlaga ne bi bila sprejeta, pritožnik na drugem mestu z ugovorom uveljavlja nezakonitost teh dveh uredb, ker naj bi kršili splošna načela o zastaranju in načeli pravne varnosti in učinkovitega varstva ter pravico do obrambe, ki jih ima dolžnik. Na tretjem mestu pritožnik Splošnemu sodišču očita, da je kot samostojen argument preučilo argument, ki je bil naveden v utemeljitev tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev pravil o zastaranju in ki je temeljil na tem, da Parlament ni spoštoval razumnega roka za ugotovitev terjatve.

30 Parlament zatrjuje, da je ta pritožbeni razlog nedopusten, ker po eni strani pritožnik navaja iste argumente, kot jih je že predstavil na prvi stopnji, in sicer da naj bi obstajala dva zastaralna roka. Po drugi strani pa je v okviru te pritožbe prvič naveden ugovor nezakonitosti.

31 Parlament zatrjuje, da ta pritožbeni razlog v nobenem primeru ni utemeljen, ker naj bi Splošno sodišče pravilno uporabilo popolnoma jasne določbe členov 73a finančne uredbe in 85b izvedbene uredbe, ki sta člena, na katera se je skliceval sam pritožnik.

Presoja Sodišča

– Dopustnost prvega pritožbenega razloga v delu, v katerem se nanaša na razlago členov 73a finančne uredbe in 85b izvedbene uredbe

32 V skladu s členom 256 PDEU, členom 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča in členom 169 Poslovnika Sodišča morajo biti v pritožbi jasno navedeni grajani elementi sodbe, katere razveljavitev se zahteva, in tudi pravni argumenti, ki posebej podpirajo ta predlog. Te zahteve ne izpolnjuje pritožba, v kateri je le ponovljeno ali obnovljeno besedilo tožbenih razlogov ali trditev, ki so bili že predstavljeni pred Splošnim sodiščem, ne vsebuje pa posebne obrazložitve o pravni napaki, zaradi katere bi bila razveljavljena izpodbijana sodba.

33 Kadar pa pritožnik izpodbija način, kako je Splošno sodišče razlagalo ali uporabilo pravo Unije, se lahko pravna vprašanja, obravnavana na prvi stopnji, ponovno obravnavajo v pritožbenem postopku. Če namreč pritožnik ne bi mogel na ta način utemeljiti pritožbe z razlogi in s trditvami, ki jih je že uporabil pred Splošnim sodiščem, bi bil temu postopku delno odvzet smisel.

34 S prvim pritožbenim razlogom pa se ravno izpodbija razlaga finančne in izvedbene uredbe s strani Splošnega sodišča, na podlagi katere je to zavrnilo prvi tožbeni razlog, naveden na prvi stopnji. Pritožnik tako dvomi o odgovoru, ki ga je to sodišče izrecno dalo na pravno vprašanje v izpodbijani sodbi, ki je lahko predmet nadzora Sodišča v okviru pritožbe.

35 Prvi pritožbeni razlog je torej treba šteti za dopusten v delu, v katerem se nanaša na razlago členov 73a finančne uredbe in 85b izvedbene uredbe s strani Splošnega sodišča.

– Utemeljenost prvega pritožbenega razloga v delu, v katerem se nanaša na razlago členov 73a finančne uredbe in 85b izvedbene uredbe s strani Splošnega sodišča

36 Treba je spomniti, po eni strani, da v skladu s členom 73a finančne uredbe „[b]rez poseganja v določbe posebnih predpisov in uporabo Sklepa Sveta o sistemu virov lastnih sredstev [Evropske unije] velja za upravičenosti [Unije] nasproti tretjim osebam in upravičenosti tretjih oseb nasproti [Unije] rok zastaranja petih let. Datum za izračun roka zastaranja in pogoji za prekinitev tega roka so določeni v izvedbenih določbah.“ Po drugi strani, v skladu s členom 85b(1), prvi pododstavek, izvedbene uredbe „[z]astaralni rok za upravičenosti [Unije] v zvezi s tretjimi osebami začne teči po poteku roka, ki se je dolžniku predložil v opominu“.

37 Splošno sodišče je za zavrnitev tožbenega razloga pritožnika, ki se je nanašal na to, da je na dan sprejetja druge odločbe generalnega sekretarja, 7. oktobra 2010, ravnanje Parlamenta za pridobitev ponovnega spornega zneska na podlagi člena 73a finančne uredbe že zastaralo, najprej v točkah 39 in 40 izpodbijane sodbe presodilo, da je na podlagi določbe tega člena v povezavi z določbami člena 85b izvedbene uredbe zastaralni rok začel teči šele po poteku roka, ki se je dolžniku postavil v drugem opominu, to je 20. januarja 2011. Na podlagi tega je v točki 41 izpodbijane sodbe sklepalo, da 7. oktobra 2010 zastaralni rok še ni začel teči in da torej zastaranja na ta dan še ni bilo.

38 Na drugem mestu je Splošno sodišče v točki 43 izpodbijane sodbe štelo, da je pritožnik želel Parlamentu očitati tudi to, da ni izpolnil zahtev na podlagi načela razumnega roka, ki ob upoštevanju temeljne zahteve po pravni varnosti nasprotuje temu, da bi lahko institucije Unije v nedogled zavlačevale z izvrševanjem svojih pooblastil. Splošno sodišče je spomnilo, da obveznost upoštevanja razumnega roka pri izvajanju upravnih postopkov pomeni splošno načelo prava Unije, katerega upoštevanje zagotavljajo sodišča Unije in ki je poleg tega v členu 41(1) Listine o temeljnih pravicah Evropske unije določeno kot sestavni del pravice do dobrega upravljanja.

39 Splošno sodišče je po tem, ko je presodilo, da se spoštovanje razumnega roka zahteva v vseh primerih, v katerih v primeru neobstoja veljavnih določb načeli pravne varnosti in varstva zaupanja v pravo preprečujeta institucijam Unije ravnanje brez časovne omejitve, v točkah 45 in 46 izpodbijane sodbe presodilo, da v obravnavanem primeru niti finančna uredba niti izvedbena uredba ne določata roka, v katerem mora biti vročen opomin, in da je zato njegova naloga, da preveri, ali je Parlament spoštoval obveznosti, ki jih ima na podlagi načela razumnega roka.

40 Splošno sodišče je v točkah 47 in 49 izpodbijane sodbe po eni strani odločilo, da čas, ki je potekel med koncem poslanskega mandata pritožnika v letu 1999 in sprejetjem druge odločbe generalnega sekretarja 7. oktobra 2010, ni izvzet iz očitkov v zvezi z načelom razumnega roka. Po drugi strani so se dejstva, očitana zadevni stranki, nanašala na računovodska dokazila, s katerimi je Parlament že razpolagal, pri čemer bi pozornost Parlamenta glede možnosti napak moral sicer pritegniti že dopis pritožnika z dne 13. julija 1999, ki ga je ta na Parlament naslovil z zahtevo za pojasnila glede načina vračila stroškov za parlamentarno pomoč.

41 Splošno sodišče je v točki 50 izpodbijane sodbe zaključilo, da bi moral biti postopek preverjanja, ki ga je sprožil Parlament, opravljen bolj zgodaj in da bi bila lahko tudi druga odločba generalnega sekretarja bolj zgodaj sprejeta, tako da Parlament ni izpolnil obveznosti na podlagi načela razumnega roka.

42 Kljub temu je presodilo, da je tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev načela razumnega roka, treba zavrniti, saj lahko povzroči razglasitev ničnosti akta samo, če je ta kršitev vplivala na naslovnikovo izvrševanje pravice do obrambe. Splošno sodišče pa je v točki 52 izpodbijane sodbe presodilo, da v obravnavanem primeru pritožnik ni uveljavljal nobenega argumenta v zvezi s kršitvijo pravice do obrambe v stališčih, ki jih je predložil na podlagi te kršitve.

43 Glede tega je treba poudariti, da člen 73a finančne uredbe določa splošno pravilo o petletnem zastaralnem roku za terjatve Unije in za določitev roka za izračun tega roka napotuje na izvedbene določbe, ki jih mora na podlagi člena 183 te uredbe sprejeti Evropska komisija.

44 Iz teh določb je razvidno, da se po eni strani ni mogoče uspešno sklicevati samo na člen 73a finančne uredbe brez njegovih izvedbenih določb, da bi se ugotovilo, da je terjatev Unije zastarala.

45 Po drugi strani je zakonodajalec Unije s tem, da je tako določil splošno pravilo o petletnem zastaralnem roku, menil, da tak rok zadostuje za varovanje interesov dolžnika ob upoštevanju načel pravne varnosti in zaupanja v pravo ter za omogočanje organom Unije, da zagotovijo vračilo neupravičeno izplačanih zneskov. Kakor je poudaril generalni pravobranilec v točki 50 sklepnih predlogov, je namen člena 73a finančne uredbe med drugim časovno omejiti možnost izterjave terjatev Unije do tretjih oseb zaradi spoštovanja načela dobrega finančnega poslovodenja. Izvedbene določbe tega pravila iz člena 73a se torej lahko sprejmejo samo v skladu s temi cilji.

46 V zvezi s tem člen 85b izvedbene uredbe določa začetek zastaralnega roka šele po poteku roka, ki se je dolžniku predložil v opominu, torej v aktu, s katerim odredbodajalec dolžnika obvesti o ugotovitvi terjatve in mu določi rok za plačilo v skladu s členom 78 izvedbene uredbe.

47 Kakor je Splošno sodišče poudarilo v točki 45 izpodbijane sodbe, je kljub temu treba ugotoviti, da niti finančna uredba niti izvedbena uredba ne določata roka, v katerem je treba opomin vročiti od dneva nastanka razloga za zadevno terjatev.

48 Toda kakor je bilo opozorjeno v točki 44 izpodbijane sodbe, načelo pravne varnosti v primeru neobstoja veljavnih določb zahteva, da zadevna institucija to vročitev opravi v razumnem roku. V nasprotnem primeru bi lahko namreč odredbodajalec, ki mora v opominu določiti rok plačila, ki na podlagi istih določb člena 85b izvedbene uredbe pomeni začetek zastaralnega roka, prosto določil datum tega začetka, ne glede na čas nastanka zadevne terjatve, kar bi bilo očitno v nasprotju z načelom pravne varnosti in namenom člena 73a finančne uredbe.

49 V zvezi s tem je treba priznati, da je ob upoštevanju tega člena 73a finančne uredbe rok za vročitev opomina treba šteti za nerazumen, če do te vročitve pride po petih letih od trenutka, ko je bila institucija običajno sposobna, da uveljavi svojo terjatev. Tako domnevo je mogoče izpodbiti samo, če zadevna institucija dokaže, da je kljub njenemu skrbnemu ravnanju zamudo pri postopanju treba pripisati ravnanju dolžnika, zlasti njegovemu zavlačevanju ali slabi veri. Če takega dokaza ni, je treba torej ugotoviti, da institucija ni izpolnila obveznosti na podlagi načela razumnega roka.

50 Kakor je v obravnavanem primeru ugotovilo Splošno sodišče v točkah od 46 do 50 izpodbijane sodbe, je Parlament sprejel in pritožniku vročil drugo odločbo generalnega sekretarja in drugi opomin šele oktobra 2010, čeprav je parlamentarni mandat pritožnika prenehal konec leta 1999 in je Parlament izvedel za zadevna dejstva 18. marca 2005, na datum, ko mu je bilo poslano končno poročilo OLAF, ter je že pred tem datumom imel na voljo računovodska dokazila, ki se nanašajo na ta dejstva. Splošno sodišče je zaradi neobstoja dokaza o tem, da je za to zamudo odgovoren pritožnik, pravilno menilo, da v obravnavanem primeru Parlament ni izpolnil obveznosti na podlagi načela razumnega roka.

51 Kljub temu se je Splošno sodišče s tem, da je v točkah 51 in 52 izpodbijane sodbe štelo, da ta kršitev načela razumnega roka ne more povzročiti razglasitve ničnosti druge odločbe generalnega sekretarja, ker pritožnik ni dokazal, da je ta kršitev vplivala na njegovo pravico do obrambe, motilo o posledicah, ki jih je treba izpeljati zaradi kršitve načela razumnega roka, kadar zakonodajalec Unije sprejme splošno določbo, ki institucijam Unije nalaga, da ravnajo v predpisanem roku.

52 Zakonodajalec Unije je namreč s tem, da je, kakor je bilo navedeno v točki 45 te sodbe, sprejel splošno pravilo, v skladu s katerim, kakor je razvidno iz člena 73a finančne uredbe, terjatve Unije do tretjih oseb zastarajo po petih letih, nameraval morebitnim dolžnikom Unije podeliti zagotovilo, da po preteku tega roka v skladu z zahtevami pravne varnosti in varstva zaupanja v pravo načeloma ne morejo biti predmet ukrepov za izterjavo takih terjatev, za katere jim torej ni treba predložiti dokaza, da niso dolžniki.

53 Upoštevati je torej treba tako jasno izraženo voljo zakonodajalca Unije, da časovno omeji možnost institucij, da izterjajo terjatve Unije do tretjih oseb, da se iz tega izpeljejo posledice ugotovitve neizpolnitve obveznosti ene od institucij, ki jih ta ima na podlagi načela razumnega roka.

54 Ob upoštevanju zahtev po pravni varnosti in varstva zaupanja v pravo, na katerih temelji ta volja zakonodajalca, je v obravnavanem primeru neupoštevna sodna praksa, na katero se je Splošno sodišče sklicevalo v točki 51 izpodbijane sodbe, v skladu s katero kršitev načela razumnega roka lahko povzroči razglasitev ničnosti akta samo, če je ta kršitev vplivala na pravico do obrambe.

55 Ker je v obravnavanem primeru v teh okoliščinah Splošno sodišče ugotovilo, da Parlament ni izpolnil obveznosti na podlagi načela razumnega roka, ne more, ne da bi storilo pravno napako, ne razglasiti ničnosti druge odločbe generalnega sekretarja iz razloga, da se pritožnik ni skliceval na kršitev pravice do obrambe.

56 Iz tega sledi, da Splošno sodišče ne bi smelo zavrniti prvega tožbenega razloga pritožnika.

57 Glede na vse ugotovitve je treba, ne da bi bilo treba preučiti druge argumente in pritožbene razloge strank, razveljaviti izpodbijano sodbo v delu, v katerem se nanaša na zadevo T-560/10.

Tožba pri Splošnem sodišču

58 V skladu s členom 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča lahko Sodišče v primeru razveljavitve izpodbijane sodbe samo dokončno odloči o zadevi, če stanje postopka to dovoljuje.

59 V tem primeru Sodišče meni, da stanje postopka dovoljuje, da lahko samo dokončno odloči o tožbi za razglasitev ničnosti, ki jo je pri Splošnem sodišču vložil R. Nencini.

60 Prvi pritožbeni razlog pritožnika, ki se nanaša na zastaranje in kršitev načela razumnega roka, je treba sprejeti iz razlogov, navedenih v točkah od 48 do 50 te sodbe.

61 Zato je treba drugo odločbo generalnega sekretarja in drugi opomin razglasiti za nična.

Stroški

62 Sodišče v skladu s členom 184(2) Poslovnika odloči o stroških, če pritožba ni utemeljena ali če je utemeljena in samo dokončno odloči o sporu.

63 Na podlagi člena 138(1) Poslovnika, ki se uporablja za pritožbeni postopek na podlagi člena 184(1) Poslovnika, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Vendar lahko Sodišče, če se zdi to glede na okoliščine v zadevi upravičeno, odloči, da ena stranka poleg svojih stroškov nosi tudi del stroškov druge stranke.

64 V obravnavanem primeru je treba po eni strani poudariti, da pritožnik ni uspel z delom pritožbe, ki se nanaša na zadevo T-431/10. Po drugi strani Parlament ni uspel s svojimi razlogi v okviru pritožbe, kolikor se nanaša na zadevo T-560/10. Ker je vsaka stranka predlagala naložitev stroški drugi stranki, je zato treba Parlamentu naložiti, da poleg svojih stroškov nosi tri četrtine stroškov pritožnika v okviru te pritožbe.

65 Stroške iz postopka na prvi stopnji v zadevi T-560/10 nosi Parlament.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

1. **Sodba Splošnega sodišča Evropske unije Nencini/Parlament (T-431/10 in T-560/10, EU:T:2013:290) se razveljavi v delu, ki se nanaša na zadevo T-560/10.**

2. **Odločba generalnega sekretarja Evropskega parlamenta z dne 7. oktobra 2010 o zagotovitvi vračila nekaterih zneskov, ki jih je Riccardo Nencini, nekdanji član Evropskega parlamenta, prejel kot povračilo potnih stroškov in stroškov za parlamentarno pomoč, ter opomin generalnega direktorja generalnega direktorata Evropskega parlamenta za finance št. 315653 z dne 13. oktobra 2010 se razglasita za nična.**

3. **Evropskemu parlamentu se naloži, da poleg svojih stroškov nosi tri četrtine stroškov Riccarda Nencinija v okviru te pritožbe.**

4. **Evropskemu parlamentu se naloži plačilo stroškov iz postopka na prvi stopnji v zadevi T-560/10.**

5. **V preostalem se pritožba zavrže.**

Podpisi